

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

11/10-104

05.02.2021

Міністру внутрішніх справ України

АВАКОВУ А.Б.

Шановний Арсене Борисовичу!

Надсилаємо адресований Вам депутатський запит народного депутата України Бакумова О. С., оголошений на засіданні Верховної Ради України 5 лютого 2021 року, для розгляду і надання відповіді автору запиту і Голові Верховної Ради України у встановлений чинним законодавством 15-денний термін.

Додаток: депутатський запит на 3 арк. у 1 прим.

З повагою

Дмитро РАЗУМКОВ

104

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

№ 21-0402 / 1"01" лютого 2021 р.

Міністру внутрішніх справ України
Арсену АВАКОВУ
вул. Ак. Богомольця, 10
м. Київ, 01601

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

*Щодо вирішення питання незаконного виселення
позичальників валютних кредитів*

Шановний пане Арсене!

До мене, як до народного депутата України, постійно звертаються на особистих прийомах громадян та у вигляді звернень позичальники іпотечних кредитів у іноземній валюті щодо допомоги у питанні незаконного виселення з єдиного житла.

Проблема заявників полягає у тому, що через нотаріальні приписи, через договір купівлі-продажу, які видані так званими підставними нотаріусами, через незаконні дії колекторських служб відбуваються примусові виселення позичальників із єдиного житла.

Відповідно до частини 3 статті 47 Конституції України ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Закон України «Про мораторій на стягнення майна громадян України, наданого як забезпечення кредитів в іноземній валюті» втрачає чинність 21.04.2021. У зв'язку із чим не може бути примусово стягнуто нерухоме житлове майно, яке вважають предметом застави, якщо таке майно є забезпеченням зобов'язань за кредитами в іноземній валюті.

Також боржника неможна виселити з квартири, якщо квартира була об'єктом забезпечення виконання зобов'язань за валютним кредитом, і в разі, якщо така квартира хоч і була об'єктом забезпечення за кредитом, але придбали її не за рахунок кредитних коштів.

Згідно з рішенням Європейського суду з прав людини у справі «Спорронг і Л'оннрот проти Швеції» від 23 вересня 1982 року будь-яке втручання у права особи передбачає необхідність сукупності таких умов: втручання повинне здійснюватися «згідно із законом», воно повинне мати «легітимну мету» та бути «необхідним у демократичному суспільстві». Якраз «необхідність у демократичному суспільстві» і містить у собі конкуруючий приватний інтерес; зумовлюється причинами, що виправдовують втручання, які, у свою чергу мають бути «відповідними і достатніми»; для такого втручання має бути «нагальна суспільна потреба», а втручання - пропорційним законній меті.

У своїй діяльності Європейський суд з прав людини керується принципом пропорційності, як дотримання «справедливого балансу» між потребами загальної суспільної ваги та потребами збереження фундаментальних прав особи, враховуючи те, що заінтересована особа не повинна нести непропорційний та надмірний тягар. Конкретному приватному інтересу повинен протиставлятися інший інтерес, який може бути не лише публічним (суспільним, державним), але й іншим приватним інтересом, тобто повинен існувати спір між двома юридично рівними суб'єктами, кожен з яких має свій приватний інтерес, перебуваючи в цивільно-правовому полі.

Згідно зі статтею 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 року (далі - Конвенція) кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

У рішенні від 07 липня 2011 року у справі «Серков проти України» (заява N 39766/05), яке набуло статусу остаточного 07 жовтня 2011 року, Європейський суд з прав людини зазначив, що пункт 2 статті 1 Першого протоколу до Конвенції визнає, що держави мають право здійснювати контроль за використанням майна шляхом уведення в дію «законів».

Відповідно до частини другої статті 109 Житлового Кодексу Української РСР (далі – Кодекс) громадянам, яких виселяють з жилих приміщень, одночасно надається інше постійне жиле приміщення, за винятком виселення громадян при зверненні стягнення на жилі приміщення, що були придбані ними за рахунок кредиту (позики) банку чи іншої особи, повернення якого забезпечене іпотекою відповідного жилого приміщення. Постійне жиле приміщення, що надається особі, яку виселяють, повинно бути зазначено в рішенні суду.

Верховним Судом зазначено, що частина друга статті 109 Кодексу установлює загальне правило про неможливість виселення громадян без надання іншого жилого приміщення.

Враховуючи важливість вирішення вищевказаного питання, керуючись статтею 15 Закону України «Про статус народного депутата України»,

прошу Вас:

- проаналізувати можливість внесення змін до нормативно-правових актів України, а також розроблення та затвердження для працівників Національної поліції України методичних рекомендацій щодо дій на місці подій під час спроб захоплення та примусового виселення з житла громадян України;
- взяти вирішення вказаного питання на особистий контроль;
- про результати розгляду вказаного депутатського запиту та вжиті заходи реагування повідомити мене (01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5) у встановлений законодавством термін.

З повагою

Народний депутат України

Олександр БАКУМОВ
(посв. № 374)